

POEZIJA

Uroš Zupan

Tri pesmi

DEŽ

Je mogoče dan, je noč.
 Nas obkrožajo slepe oči. Smo prenehali
 slediti razporeditvi ur. Se tako oznanja
 kraljestvo teme.

Drevesa se slačijo in klečijo
 pod vztrajnimi curki. Trava se je poglela.
 Zemlja se približuje agregatnemu stanju
 spanca. V oddaljenih rečnih koritih se
 v sanjah nemirno obračajo narasle vode.

Ko svetu pomagamo, da se obrne proti nam,
 ko se svet sam od sebe obrne proti nam,
 ni rešitve, ni formule. Tavajoči v tišini
 čakamo, da huda ura mine, da se tehtnica
 prevesi na našo stran. V polmraku plavamo
 drug skozi drugega. Preden zaspimo, se
 skušamo potopiti v jezero domačega telesa.
 Izmuzne se nam kot hitra riba.

Nad masivi oblakov se razlega petje, se spušča
 k nam z glasbo dežja, se pretaka po naših
 ušesih skupaj s koraki maha, ki je pripotoval
 z razmočenih fasad in vaških pokopališč,
 in zdaj raste na naši koži. Še vedno dihamo
 zrak, vendar v njem ni nobene obljube,
 nobene sledi drugačnega časa.

Je Bog tudi v tem, so se njegove
 veke postarale in povesile,
 ne prepuščajo več luči,
 mu roke nič več ne žarijo
 in ne mešajo zraka,
 iz njih nič več ne teče sveta kri.
 Le še temne plošče neba, nekoristni
 curki, ki padajo mimo naših
 oči in pripravijo živali do klečanja
 in življenje do mirovanja.

Če svetu pomagamo, da se obrne proti nam,
 se svet obrne proti nam. Vse več avtomobilskih
 žarometov lovi zrak in plava proti površini
 novo nastalih mórrij, ki bodo do jutra narasla do naših
 najvišjih misli. Vse več mest je prištetih k podvodnim
 mestom.

Spreminjamo se. Postajamo mehkejši
 in bolj gladki, bolj pripravljeni
 na prihod Velikega vala.
 Knjige ne govorijo o nas ničesar
 več. Ko se bomo zbudili,
 bomo začeli dihati z drugimi organi.

ŠTIRINTRIDESET

Prestopil sem mejo. Nič ni bolelo.
 Nobene razlike ne čutim.
 Vse ostaja isto. Sonce vzhaja na vzhodu
 in zahaja na zahodu. Reke tečejo proti morju.

Niso tratili časa z mojo prtljago.
 Mirno so me spustili mimo.
 Ni je bilo veliko. Nekaj stavkov,
 ki so preživeli pasatne vetrove.
 Nekaj brazgotin, za katere je
 edini letni čas pomlad.

Nisem spremenil navad.
 Kot Penelopa tkem in param,
 si prisvajam filozofske sisteme in jih zapuščam,
 se poskušam znajti v njih, a v nobenem nisem
 zares doma, v vseh sem kot v trebuhu kita,
 prižigam svečo in štejem kosti,
 ladijske razbitine, lobanje, izumrle jezike.

Nikogar ni motilo to skrito,
 notranje poglavje, ki rabi za
 srečanja s samim sabo, ob urah,
 ko tišino napolni budnost in
 spanec nepreklicno izgublja orientacijo,
 poglavje, nekoristno za nagle premike
 po zemljevidih strasti in ljubezni.

Kajti pravo življenje je zunaj, na svetlobi,
 povsod okrog kot morje. Osvetljeno z
 vseh strani. Lepota se pretaka skozenj.
 Včasih zastane in se razkrije, ne na ljudeh,
 bolj na oblakih in večerni zarji,

bolj na sencah, ki vstajajo iz zaspalih rek,
bolj na nagubani gladini oceana.

Zdaj sem v drugi deželi.
Za sabo sem pustil tisto,
ki jo je nekdo zamejil s svojim odhodom v nebo.
Oddaljujem se od točke, na kateri ljubljene
še niso nosili temnega omena smrti,
in hodim proti drugi, neznani,
skriti za obzorjem, za katero ne vem,
ali se mi bliža ali izmika.

Viza v pasošu, kot sapa potnika,
na oknu kupeja ekspresnega vlaka, ki ga
jemlje noč, iz dneva v dan, vse bolj blede.
A moj pogled sega do zvezd.

SONET V OKTOBRU

Daleč od morja živim, daleč od
prihodnosti. Zunaj je oktober.
Nad reko, razporejene v obliko neznanega
geometrijskega telesa, letijo proti jugu
divje race. Reka je sivorjava.
Trebuih rac, z razdalje, so sivorjavi.
Svetloba v sobi, iz katere jih gledam,
je sivorjava. Mnogo življenja je okrog
mene, ki mi ne pripada, še več ga
je v meni, ki mi ne pripada. Zgodaj
prihaja tema, da očem prihrani pogled
na praznoto. Zgodaj legam v posteljo.
Ko ugasnem luč, v mraku začutim,
da so tvoje roke že zaspale.